

Ogólne wytyczne do formacji w Zjednoczeniu Apostolstwa Katolickiego

Dokument zatwierdzony przez Generalną Radę Koordynacyjną dnia 1 lutego 2004 r.

1. WPROWADZENIE

Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego, dar Ducha Świętego, jest komunią wiernych, którzy żyją według charyzmatu św. Wincentego Pallottiego w służbie Kościołowi i światu. (SG 1).

Powołanie do Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego jest bezinteresownym darem Boga Ojca. W Swojej nieskończonej i miłosiernej miłości powołuje On osobę do naśladowania Swojego Syna, Jezusa Chrystusa-Apostoła, aby kontynuowała w świecie Jego zbawczą misję. Jak Ojciec posłał Swojego Syna na świat, tak członkowie Zjednoczenia przynagleni odkupieńczą miłością Chrystusa posłani są, aby:

- ożywiać i szerzyć wiarę ewangelizując osoby i społeczeństwo, w którym one żyją;
- rozpalać miłość;
- żyć w głębokiej jedności z Jezusem, Apostołem Ojca Przedwiecznego, podejmując apostołskie działania razem z katolikami, z chrześcijanami i z ludźmi dobrej woli;
- budzić u wszystkich ochrzczonych świadomość ich powołania do apostołstwa (SG 12).

Wszyscy członkowie Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego: wierni świeccy, osoby konsekrowane, kapłani a także osoby, które pragną żyć według charyzmatu św. Wincentego Pallottiego, potrzebują solidnej formacji, aby mogli w pełni realizować swoje powołanie pallotyńskie. W celu zapewnienia jedności formacji członków ŻAK, którzy żyją w różnych kontekstach kulturowych, uznano za sprawę istotną przygotowanie wytycznych dla formacji pallotyńskiej. Zostały one przygotowane i przesłane członkom Krajowych Rad Koordynacyjnych, aby mogły służyć jako podstawa w opracowaniu programów formacyjnych.

2. OGÓLNE WYTYCZNE

I. Cel formacji w Zjednoczeniu

Formacja w Zjednoczeniu stawia sobie za cel przygotowanie apostołów w Kościele na wzór Jezusa, Apostoła Ojca Przedwiecznego, którzy wezwani są do pełnienia Jego zbawczej misji. W sposób szczególny, formacja pallotyńska chce służyć człowiekowi na drodze wzrastania jako osoba stworzona na obraz Boży oraz w dojrzewaniu w wierze poprzez kontemplację Jezusa Apostoła i stopniową przemianę w Nim. Formacja ta chce pomóc osobie żyć najistotniejszym darem jakim jest miłość, tak jak ją opisuje św. Paweł w Pierwszym Liście do Koryntian (por. 1 Kor 13, 4-7) i wskazanym przez św. Wincentego jako „istotny element konstytutywny”¹ swojego Dzieła. Dar ten wyraża się w życiu komunii, w dzieleniu się i we współpracy z innymi. Poza tym formacja pragnie rozbudzić w każdej osobie ducha pallotyńskiego, ducha apostołskiego ożywionego miłością realizowaną w codzienności i otwartości na wszystkich ludzi.

II. Pedagogia pallotyńskiej formacji

Sercem pallotyńskiej formacji jest *przekazywanie doświadczenia życia*, wprowadzanie w życie wartości ewangelicznych oraz przeżywanie swojego życia na wszystkich płaszczyznach ludzkiego istnienia, płaszczyznach które zostają oświecone przez katechezę, refleksję itp.

Podstawową drogą formacji jest dzielenie się życiem na płaszczyźnie ludzkiej, duchowej i apostołskiej.

Jezus Chrystus jest dla nas **wzorem** a podstawową **metodą wychowawczą** jest ta, którą On sam stosował wobec apostołów: Jezus gromadził ich wokół siebie, dzielił ich drogę, pouczał, oświecał i posyłał.

Formacja pallotyńska prowadzi do pełni życia w odpowiedzi na słowa Jezusa zawarte w Ewangelii św. Łukasza: "Czyż to a będziesz żył"².

Proces formacyjny jest osobowy, stopniowy i integralny. Podczas drogi rodzą się trudności, wątpliwości, lęki i kłopoty, ale w tym wszystkim każdy odkrywa Ukrzyżowanego. Osoba kontempluje tajemnicę śmierci i zmartwychwstania Jezusa i czyni Go centrum swojego życia. Tajemnica paschalna staje się siłą zarówno osoby formowanej jak i formującej.

Śluchanie i medytacja Słowa Bożego przeżywane w duchu adoracji, uwielbienia i modlitwy oraz uczestnictwo w Eucharystii stanowią **środki uprzywilejowane** pallotyńskiej formacji. Dla osoby formowanej są one podstawowym pokarmem na drodze wiary i miłości apostołskiej.

Doświadczenie komunii i dzielenia się stanowi **kluczowy punkt** formacji: formujemy się razem, wzrastamy razem, stajemy się razem świętymi współpracując w apostołstwie, które jest promieniowaniem:

- Słowa Bożego przeżywanego w swoich środowiskach;
- świętości przeżywanej wspólnotowo.

III. Aspekty pallotyńskiej formacji

1. Formacja ludzka

Osoba ludzka stworzona na obraz i podobieństwo Boże jest powołana do życia wartościami, które upodabniają ją coraz bardziej do swego Stwórcy.

Podczas procesu formacyjnego zostaje ofiarowana członkom ŻAK pomoc na drodze poznania i akceptacji siebie oraz przemiany w Jezusie, który żył pełnią swojego człowieczeństwa.

Formacja ludzka chce pomóc osobie w:

- poznaniu i w integracji historii swojego życia a także historii rodziny;
- odkrywaniu własnych talentów, zdolności i możliwości;

"A oto powstał jakiś uczony w Prawie i wystawiając Go na próbę, zapytał: 'Nauczycielu, co mam czynić, aby osiągnąć życie wieczne?' Jezus mu odpowiedział: 'Co jest napisane w Prawie? Jak Czytasz?' On rzekł: *Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą całą swoją mocą i całym swoim umysłem; a swego bliźniego jak siebie samego.* Jezus rzekł do niego: 'Dobrześ odpowiedział: *To czyni, a będziesz żył*' (Łk 10,25-28).

- uświadamianiu sobie własnych słabości, ograniczeń i ułomności natury ludzkiej;
- osiągnięciu dojrzałości uczuciowej;
- rozwijaniu umiejętności współpracy z innymi;
- akceptacji siebie samej w różnych okresach życia. 2.

Formacja duchowa

Pallotyńska formacja duchowa stawia sobie za cel przede wszystkim doprowadzenie członków do głębokiego doświadczenia Boga - Miłości nieskończonej i miłosiernej. Chce pomóc im w ukształtowaniu duchowych postaw, które św. Wincenty Pallotti realizował w swoim życiu. Są nimi: ufność wobec Boga, duch wdzięczności, ofiary, radości, pokory, prostoty, powściągliwości, cierpliwości, miłosierdzia oraz świadomość Miłości Bożej podarowanej nam bezinteresownie.

Formacja duchowa pomaga członkom:

- żyć w głębokiej więzi z Bogiem;
- wybierać Boga jako Wszystko własnego życia;
- naśladować Jezusa Apostoła i ukierunkowywać swoje życie na poszukiwanie i wypełnienie miłującej Woli Ojca;
- wprowadzać w życie "codzienną pamięć na obecność Bożą" tak, jak ją praktykował św. Wincenty³;
- stawać się uległymi i dyspozycyjnymi na działanie Ducha Świętego;
- starać się żyć w „najwyższej doskonałości”⁴ życia i miłości chrześcijańskiej;
- czynić własnymi wewnętrzną postawy pallotyńskie (wyżej wymienione), jako duchowe cechy wyróżniające;
- naśladować Maryję Królową Apostołów, która jest wzorem wiary i gorliwości apostołskiej;
- poznawać i miłować Kościół.

³ Św. Wincenty polecał tę praktykę swojej wspólnoty jako drogę doskonalszą naśladowania Chrystusa: stanowi ona przygotowanie na przyjęcie łaski Bożej i możemy ją nazwać „rachunkiem sumienia” pomimo tego, że podmiot jest inny. Św. Wincenty pisał: „Aby naśladować Jezusa przede wszystkim potrzebujemy posiadać Jego ducha, albo starać się żeby wszystkie działania wewnętrzne naszej duszy były podobne do działań samego Jezusa tak, abyśmy Go szczerze naśladowali także w działaniach zewnętrznych, które powinny prawdziwie wyrażać te wewnętrzne” (OCC 111,38). Pallotti wskazywał członkom wspólnot, że powinni oni z „pamięci” (memorandum) uczynić zobowiązanie do naśladowania Jezusa Chrystusa. „Pamięć ta lub przypomnienie” powinna stać się „praktyką” ponieważ zobowiązanie do naśladowania Jezusa Chrystusa jest naśladowaniem go w myśleniu, w mówieniu, w działaniu oraz w kierowaniu uczuciami naszego serca. Powinna to być także pamięć codzienna ponieważ zobowiązanie do naśladowania Jezusa nie jest tylko na jeden dzień lub na jeden miesiąc czy na jeden rok, ale jest na całe życie aż do śmierci. Poza tym, pamięć ta powinna być rozumiana jako praktyka duchowa codziennego życia (por. OCC III, 34-39)

⁴ Wyrażenie to jest często spotykane w Pismach Pallottiego. Aż 21 razy pojawia się ono w Operę Complete i wyraża jego głębokie pragnienie kroczenia na drodze doskonałości w sposób „najwyższy” czy też heroiczny tak jak żył Jezus.

- uświadamianiu sobie własnych słabości, ograniczeń i ułomności natury ludzkiej;
- osiągnięciu dojrzałości uczuciowej;
- rozwijaniu umiejętności współpracy z innymi;
- akceptacji siebie samej w różnych okresach życia. 2.

Formacja duchowa

Pallotyńska formacja duchowa stawia sobie za cel przede wszystkim doprowadzenie członków do głębokiego doświadczenia Boga - Miłości nieskończonej i miłosiernej. Chce pomóc im w ukształtowaniu duchowych postaw, które św. Wincenty Pallotti realizował w swoim życiu. Są nimi: ufność wobec Boga, duch wdzięczności, ofiary, radości, pokory, prostoty, powściągliwości, cierpliwości, miłosierdzia oraz świadomość Miłości Bożej podarowanej nam bezinteresownie.

Formacja duchowa pomaga członkom:

- żyć w głębokiej więzi z Bogiem;
- wybierać Boga jako Wszystko własnego życia;
- naśladować Jezusa Apostoła i ukierunkowywać swoje życie na poszukiwanie i wypełnienie miłującej Woli Ojca;
- wprowadzać w życie "codzienną pamięć na obecność Bożą" tak, jak ją praktykował św. Wincenty³;
- stawać się uległymi i dyspozycyjnymi na działanie Ducha Świętego;
- starać się żyć w „najwyższej doskonałości”⁴ życia i miłości chrześcijańskiej;
- czynić własnymi wewnętrzną postawy pallotyńskie (wyżej wymienione), jako duchowe cechy wyróżniające;
- naśladować Maryję Królową Apostołów, która jest wzorem wiary i gorliwości apostołskiej;
- poznawać i miłować Kościół.

³ Św. Wincenty polecał tę praktykę swojej wspólnoty jako drogę doskonalszą naśladowania Chrystusa: stanowi ona przygotowanie na przyjęcie łaski Bożej i możemy ją nazwać „rachunkiem sumienia” pomimo tego, że podmiot jest inny. Św. Wincenty pisał: „Aby naśladować Jezusa przede wszystkim potrzebujemy posiadać Jego ducha, albo starać się żeby wszystkie działania wewnętrzne naszej duszy były podobne do działań samego Jezusa tak, abyśmy Go szczerze naśladowali także w działaniach zewnętrznych, które powinny prawdziwie wyrażać te wewnętrzne” (OCC 111,38). Pallotti wskazywał członkom wspólnot, że powinni oni z „pamięci” (memorandum) uczynić zobowiązanie do naśladowania Jezusa Chrystusa. „Pamięć ta lub przypomnienie” powinna stać się „praktyką” ponieważ zobowiązanie do naśladowania Jezusa Chrystusa jest naśladowaniem go w myśleniu, w mówieniu, w działaniu oraz w kierowaniu uczuciami naszego serca. Powinna to być także pamięć codzienna ponieważ zobowiązanie do naśladowania Jezusa nie jest tylko na jeden dzień lub na jeden miesiąc czy na jeden rok, ale jest na całe życie aż do śmierci. Poza tym, pamięć ta powinna być rozumiana jako praktyka duchowa codziennego życia (por. OCC III, 34-39)

⁴ Wyrażenie to jest często spotykane w Pismach Pallottiego. Aż 21 razy pojawia się ono w Operę Complete i wyraża jego głębokie pragnienie kroczenia na drodze doskonałości w sposób „najwyższy” czy też heroiczny tak jak żył Jezus.

3. Formacja apostołska

W charyzmacie pallotyńskim powołanie do uczestnictwa i do kontynuowania zbawczej misji Jezusa Apostoła Ojca wymaga formacji apostołskiej. Ma ona pomóc osobie:

- poszukiwać Boga we wszystkim i być posłuszną Jego woli;
- nauczyć się rozeznawać znaki czasu;
- żyć świadomie otrzymanym posłaniem do współpracy w dziele zbawienia ludzkości;
- pełnić prace apostołskie we współpracy z innymi członkami Zjednoczenia, ze strukturami i organizacjami kościelnymi oraz ze wszystkimi ludźmi dobrej woli;
- wzrastać w poszanowaniu różnorodnych powołań, w umiłowaniu wszystkich charyzmatów istniejących w Kościele oraz w otwarciu na innych i na dialog;
- rozwijać wrażliwość i kształtować świadomość apostołskiego uniwersalizmu w duchu dyspozycyjności i gotowości do służby;
- służyć innym w duchu miłości i miłosierdzia, w sposób szczególny ubogim na ciele i na duchu;
- być otwartą na dialog ekumeniczny i międzyreligijny.

Osoba, która kroczy tą drogą osiąga coraz bardziej dojrzałość ludzką, duchową i apostołską.

IV. Środki w pallotyńskiej formacji

W formacji pallotyńskiej szczególną rolę odgrywa życie modlitwy, zarówno modlitwy indywidualnej jak i wspólnotowej, która opiera się na medytacji Słowa Bożego. Zachęca się do czytania i rozważania Ewangelii, szczególnie tej proponowanej przez liturgię dnia. W ten sposób osoba będzie łączyć swoje życie z wolą Ojca i nieść Jezusa światu.

Ewangelia św. Jana pomoże osobie zrozumieć naturę misji i posłania³. Jest ważne, aby dzielić się z innymi owocami rozważanego Słowa Bożego oraz doświadczeniem życia. Podczas modlitwy indywidualnej lub wspólnotowej zachęca się do używania tekstów z modlitewnika "Modlitwy Zjednoczenia"

W życiu liturgicznym i sakramentalnym szczególne miejsce zajmuje celebrowanie Eucharystii oraz sakramentu pojednania. Oba te sakramenty przyczyniają się do wzrastania w głębokiej jedności z Bogiem i z ludźmi.

Następnie rekolekcje, dni skupienia, kierownictwo duchowe stanowią inne środki bardzo pomocne w ludzkim i duchowym rozwoju członków ZAK.

Różnego rodzaju działalność ZAK jak: dni odnowy duchowej, spotkania formacyjne i seminaria, spotkania wspólnotowe oraz wspólnie podejmowane działania stanowią znaczące momenty, w których osoby mogą doświadczyć istoty charyzmatu pallotyńskiego wyrażającego się w darze komunii i współpracy. Pomocnym w formacji członków jest także uczestnictwo w różnych dziełach apostołskich podejmowanych w duchu pallotyńskim.

Jak przypomina nam św. Wincenty Pallotti, aby być apostołem jedności, każdego dnia powinniśmy podejmować życie ascezy i ofiary.

⁵ W Ewangelii św. Jana temat ten często powraca: „Głoszę to, co widziałem u mego Ojca” (J 8,38); „...Nauka, którą słyszycie, nie jest moja, ale Tego, który mnie posłał, Ojca” (J 14,24); „Jak Ty Mnie posłałeś na świat, tak i Ja ich na świat posłałem” (J 17,18).

W wykonaniu tego zadania należy wziąć pod uwagę ogólne wytyczne oraz ogólny plan **V. Zakres podstawowej tematyki dla pallotyńskiej formacji**

Podczas formacji zakres tematów powinien obejmować:

- Tematykę biblijną;
- Teologię: eklezjologię komunii i posług, Apostolstwo Świeckich;
- Nauczanie Kościoła; Dokumenty Ojca Świętego;
- Operę Complete - Pisma św. Wincentego Pallottiego;
- Zagadnienia społeczno-psychologiczne oraz problemy współczesnego świata; W

sposób szczególnie należy pogłębiać:

- Opracowania na temat Założyciela;
- Duchowość pallotyńska
- Statut Generalny ZAK;
- Podręcznik Formacji zatwierdzony przez GRK (*Wezwani po imieniu*);
- Życie i działalność ZAK, przedstawiane w różnego rodzaju publikacjach.

VI. Miejsca formacji

Miejscami formacji są:

- Wspólnota, do której osoba należy;
- Lokalne Centra Koordynacyjne;
- Centra Duchowości Pallotyńskiej.

VII. Odpowiedzialni za formację

1. Generalna Rada Koordynacyjna

- określa wspólne, podstawowe zasady formacji dla całego Zjednoczenia (SG 34#1);
- ustala linie przewodnie i cele formacji (SG 34#1);
- zatwierdza ogólny plan formacji z wyszczególnionymi treściami, przygotowany przez Krajowe Rady Koordynacyjne.

2. Krajowa Rada Koordynacyjna

- jest odpowiedzialna za formację członków indywidualnych (SG 35#3).
- przygotowuje wskazania metodyczne oraz programy formacyjne (SG 34#2), określając czas i sposoby formacji początkowej i permanentnej członków indywidualnych;
- popiera inicjatywy na rzecz formacji początkowej i permanentnej (SG 49b);

3. Lokalna Rada Koordynacyjna

Do Lokalnej Rady Koordynacyjnej należy organizowanie i realizacja formacji początkowej i permanentnej członków indywidualnych oraz wspieranie wspólnot tam gdzie zachodzi potrzeba w urzeczywistnieniu programów formacji permanentnej (SG 44c).
formacji zatwierdzonej przez GRK i KRK. Lokalna Rada Koordynacyjna:

- organizuje spotkania duchowej odnowy oraz inne spotkania, które mają na celu osobową i wspólnotową formację członków ZAK przez modlitwę i refleksję;
- stwarza konkretne możliwości, aby razem wzrastać w pallotyńskim apostołstwie.

Odpowiedzialność osoby Odpowiedzialność Rad nie zastępuje odpowiedzialności osobistej za własną formację.

Każdy członek ZAK jest odpowiedzialny za formację osobistą, aby mógł żyć pełnią pallotyńskiego powołania w Zjednoczeniu oraz służyć Kościołowi i ludziom w duchu św. Wincentego Pallottiego (SG 35#1).